

Espoo, syyskuu 2019

Sadonkorjuun aikaa

Hilka ja edellisen työkauden kolme kirjaa
Kuva Tytti Kohonen

Tulin Suomeen kesäkuun alussa sireenien kukkiessa. Kävin myös Pohjois-Haagan alppiruusupuistossa ihastelemassa kukkapaljoutta. Lääkärintarkastuksessa oli kaikki hyvin, Suomen Lähetysseuran tulohaastattelut sujuivat päivässä, ja pikku hiljaa arki alkoi taas sujua Espoon Matinkylässä. Uusia bussireittejä piti hakea reittioppaasta, mutta metron myötä niin joutuvat tekemään täällä vakituisesti asuvatkin.

Juhannuksena olin Olarin seurakunnan juhlilla Hvittorpissa. Nautin heinäkuun helteistä, Wycliffe Raamatunkääntäjien työntekijätapaamisesta heinäkuussa ja Lähetysseuran Palaajien päivistä elokuun lopussa (alla oleva kuva). On mukava tavata työtovereita eri puolilta maailmaa. Viitekehys on niin samanlainen, että kokemuksia on helppo jakaa ja ymmärtää.

87-vuotias Eevi-äitini voi paremmin kuin pariin edelliseen vuoteen ja pärjää vielä kotona, vaikka monenlaista sairautta onkin. Hän on tyytyväinen oloonsa ja henkisesti virkeä.

Suomen Lähetysseuran Palaajien päivät, kuva Päivi Ramstadius

Kiersin taas Matinkylän rantaraitteja innolla. Veden ja maan rajalla kulkeminen kiehtoo aina vain. Nautin myös mansikoista, vadelmista, mustikoista ja monista hedelmistä, joita ei tropiikissa ole. Ruisleipä voitti vaalean leivän jokseenkin aina. Aikamoisella etsimisellä sain myös pieniin jalkoihini sopivat sandaalit ja hamekengät. Minun kokoani kun käyttävät tavallisesti alakoululaiset.

Hankin museokortin ja parina päivänä tuli käydyksi peräti kolmessa museossa. Oli helpompi mennä sellaisiin näyttelyihin, joista ei ollut ihan vakuuttunut etukäteen, mutta mukava oli tankata näitä esteettisiä elämyksiä, kun Papua-Uudessa-Guineassa niihin ei ole mahdollisuutta. Tosin Suomessa tuntuvat jotkut kriitikot nykyään haluavan hätkähdyttävää ja rumaa. Mielestäni elämässä on haasteita ja karuutta muutenkin tarpeeksi. Ei sitä tarvitse lisää keksiä.

Ehkä tuossa ajattelussa näky ikääntyminen. Se kyllä tuntuu muutenkin. Elokuussa kävin silmälääkärissä. Nykyisillä laseilla en ole kolmeen vuoteen nähnyt ihan tarkasti kauas. Osoittautui, että minulla on kaihi molemmissa silmissä. Lääkäri olisi laittanut kiireellisenä leikkausjonoon, mihin parkaisin, että älä nyt vielä laita. Asiaa viikon mietittyäni sanoin, että laita sittenkin. Ehdin jo perua pääkaupungista Ukarumpaan menevän lennon, mitä nyt kadun. Kansainvälisiä lentoja en onneksi voinut perua. Osoittautui näet, että en täytä julkisen puolen kaihileikkauskriteerejä, vaikka silmälääkäri sanoi, että kaikki joille hän on lähetteen kirjoittanut, ovat tulleet kolmen kuukauden sisällä jälkitarkastukseen. Kuukauden odottelun jälkeen selvisi, että minä en kuulu siihen joukkoon ja aloin urakoida Suomesta lähtöä alkuperäisen suunnitelman mukaan 30.9. Ainakin pääsen Papua-Uuden-Guinean pääkaupunkiin 2.10. Siellä saattaa mennä muutama päivä lentoa odotellessa.

Seurakuntavierailuja oli taas mukava tehdä. Kaikissa paikoissa on tarinoistani kiinnostuneita ystäviä, ja ilmapiiri on ollut lämmin. Suuret kiitokset teille, jotka olette kulkeneet tätä matkaa kanssani jo parikymmentä vuotta. Itse olen Raamatun suullisesta kääntämisestä kertomuskursseilla Papua-Uudessa-Guineassa edelleen tosi innostunut, koska ne aiheuttavat hyviä muutoksia ihmisten elämässä. Siihen työhön on hyvä palata.

Lämpimin terveisin

Hilkka

Hilkka Arminen
SIL P.O.Box 1(99)
Ukarumpa EHP 444
Papua New Guinea
Hilkka_arminen@sil.org
p. +675-7268 7104

Raamatunkäännöstyössä
Papua-Uusi-Guineassa
vuodesta 1997,
uratinkielen parissa 2001
alkaen.

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.